

azért eléggé helyesen tudhatja alkalmazni megfigyeléseit.)

Ki kell térnem néhány főbb, kínosan kiütköző hibára is, amelyet a műkedvelő zongorázók elkövetnek.

I. Tiltott nyolcad, ötöd párhuzamok hibás, együgyű felléptetése. II. Összhangoknak, különösen jobbkézben, csak *alaphelyzetben* való alkalmazása és azoknak szabálytalan összefűzése. (Egyhangúság, változatosság.) III. Valamely hangnem 5. fokára szerkesztett négyes összhang (domináns szeptim) minden előkészítés nélküli szerepeltetése, majd szabálytalan feloldása. IV. Futamok, díszítések túlzott alkalmazása, különösen, ha a játékos összhangzattani tudatlanságát akarná vele palástolni. Az összhangosítás, kíséretszerkesztés gerince a szabályos összhangok, azoknak izléses alkalmazása és helyes összefűzése.

Volt eset, mikor már „jó“ zongorázókat figyelmeztettem ezekre a hibákra, kértem őket több szabatosságra; azt válaszolták, hogy arra idejük sincsen, a tanulásból már kiöregedtek, elég nekik annyi, hogy a játékukat ilyenformán is élvezik — már aki tudja, élvezi! —, mert így is kiértik, hogy melyik dallamot játsszák és játékuik ütemes is! Ezekre a válaszokra — válaszul — párhuzamot kell vonnom a helyesírás és összhangosítás között. Pl. ha Budapestre postaküldeményt küldünk és Budapestet kis „b“ kezdőbetűvel írjuk, a posta mégis kézbesíteni fogja. Megérti. De ha IV. elemi iskolás „b“-vel írná, bizony nagy baj lenne. A tanulatlan ember helyesírási, szórendi stb. hibákkal telt fogalmazásából, írásából is meg lehet érteni, hogy tulajdonképpen mit is akar kifejezni. De az említett zongorázást kín hallgatni, a rosszul írt szöveget pedig kín olvasni.

A magyar dal szeretete indított arra, hogy egy *közérthetően* megírt *olcsó* zenei munkát állítsak össze, amely *kizárólag* a magyar dal helyes és izléses kíséretének megszerkesztését, előadását tárgyalja,¹ mert a magyar nóta éppen olyan kincse a magyarnak, mint bármely más hagyományossága. „Nemcsak nyelvében él a nemzet, él nótáiban is.“ Szeressük a magyar nótát, őrizzük meg annak eredetiségét, tisztaságát, mert a magyar nóta simogatja a magyar lelkét, bizsergeti szívét, akár öröme van, akár bánata! Szeressük és kíméljük a pusztákon, a falvakban és városokban is, hogy az a szép magyar nóta a zongorakíséret mellett is tisztán csillogjon.

Reichert Ferenc

¹ *Hogyan kísérjünk magyar nótát zongorán.* A szerző kiadása, Pestszentimre, 3. kiadás.

A Közművelődési Rádió Előadássorozat műsora*

Április 16-án *Kárpátalja városait* fogja ismertetni *Pataky Mária*. Beregszász Munkács, Ungvár — ez a három város egyaránt központja a felső-tiszamenti magyarságnak és a Kárpátalja ruszinjainak. E városok még a síkon, a magyar Alföldön állanak, de észak felől már hatalmas hegyek környezik és messziről odakéklenek a lengyel határ Beszkidjei, Ósi, évezredes hagyományok elevenednek meg e városok ismertetése során, melyek mind a magyar Alföldhöz, a magyarsághoz kapcsolják ezt a vidéket és epizódáá zsugorítják össze a rosszlelkű, húszéves cseh megszállást. — *Moravek Endre dr. Egy kései népvándorlás Magyarországon* című, április 23-án tartandó előadásában a török kivezése utáni telepítésekről fog beszélni. Magyarország népessége a török hódoltság területén jóformán teljesen kipusztult: Budától Eszékig egyetlen házat sem talált az utazó és Pécestől Szegedig embert, lovast elnyelő fürengeteget ringatott a szél. A szervezett betelepítés és a szomszédságból való beszívárgás nagyszámú rajnai német, tót, horvát, szerb, román letelepedését eredményezte. Ezek a teljesen nincstelen telepések nemcsak megművelni való parlagot, hanem kész lakóházat, gazdasági felszerelést, előre felépített falvakat kaptak ajándékba. Egy századba tartott, míg a magyarság maga szaporaságával és szorgalmával újból elfoglalta a maga vezető helyzetét. Megkönnyítette ezt a bevándorlók nagy részének gyors elmagyarosodása is és így lett újból tiszta magyar földde a Dunántúl és az Alföld. — Április 30-án és május 7-én a budapesti Nemzetközi Vásár rádió-üzenetközvetítései miatt a Közművelődési Rádió Előadássorozat szünetel. — Május 14-én *Asztalos Miklós A falu és a honvédség* címmel tart felolvasást. A magyar ősi katonanép, a honfoglaláskor mindenki, az egész nép katoná volt. A letelepedés is tulajdonképpen hadirendben történt és ennek a hadirendnek egysége volt a falu. Így volt ez még a bandériális rendszer idején is. Ezért a magyar falu népe katonanép és ma is megvannak benne az ősi katonai tulajdonságok és erények. Ennek ma is tanújelét adta, mikor egy alig hathetes kiképzésen átment újoncsereg négy nap alatt, szokatlan és ismeretlen terepen, fagyasztó hóviharok között megszállta a visszatérő Kárpátalját.

* Vasárnaponként 17 (d. u. 5) órakor, Budapest I. műsorán.